

Валентин Красногоров

ПРИНАДИ ЗРАДИ

Новели для театру

Переклад з російської Валерій Шалига

УВАГА! Всі авторські права на п'єсу захищені законами Росії, міжнародним законодавством, та належать автору. Права на переклад належать перекладачеві. Забороняється видання та перевидання п'єси та її перекладу, розмноження, публічне виконання, переклад на іноземні мови, внесення змін у текст п'єси при постановці без письмового дозволу автора.

ВНИМАНИЕ! Все авторские права на пьесу защищены законами России, международным законодательством, и принадлежат автору. Запрещается её издание и переиздание, размножение, публичное исполнение, перевод на иностранные языки, внесение изменений в текст пьесы при постановке без письменного разрешения автора.

Контакти з автором:

Тел 8-812-550-2146 7-951-689-3-689 (моб)

E-mail: valentin.krasnogorov@gmail.com

Site <http://krasnogorov.com/>

Контакти з перекладачем:

Шальга Валерий Леонтьевич тел. +380984010128

E-mail: valesha.88w@gmail.com

Дійові особи:

Він

Вона

1. Дожити до післязавтра

Звичайна кімната у звичайному будинку. Поруч з широкою двоспальною тахтою телефон. На підлозі і стільцях розкладені коробки з покупками, згортки, сукні та ін. ВІН і ВОНА цілуються на тахті.

ВОНА. Тобі зі мною добре?

ВІН. Так.

ВОНА. Дуже?

ВІН. Дуже.

ВОНА. І мені. Навіть не віриться, що таке може бути.

Знову палкий поцілунок. Дзвонить телефон. Вона, не дивлячись піднімає і кладе слухавку. Дзвінок повторюється. Вона з ненавистю дивиться на телефон.

ВОНА. Як мені набридло. Дзвонить з самого ранку.

ВІН. Відключи.

ВОНА. Ти ж знаєш, що не можна. (Піднімає трубку.) Алло? Мамо, я ж просила – ніяких гостей. Не хочу і все. Зрештою, чиє це весілля – твоє чи моє? (Жбурляє трубку.) Терпіти не можу цих безглузвих звичаїв. Свідки, таксі, фотографи, шампанське, обручки, купа незнайомих людей - дурість, правда?

ВІН. Правда.

ВОНА. Адже весілля - це справа двох, правда?

ВІН. Правда.

ВОНА. Але доведеться через все це пройти.

ВІН. Зрештою, гості - не найголовніше.

ВОНА. Звісно. (Обіймаючи його.) Любиш?

ВІН. Люблю.

ВОНА. Дуже?

ВІН. Дуже.

ВОНА. І я.

Тривалий поцілунок. Телефонний дзвінок.

ВІН. Відключи ти його до біса.

ВОНА. Сьогодні не можна, ти ж знаєш. (Бере трубку.) Алло. Так, тьотю. Ні, йди по магазинам сама... Я дуже зайнята. У мене купа справ. Будь ласка, не відволікай мене. (Кладе трубку.) Іди до мене.

ВІН. Спочатку відключи телефон.

ВОНА. Ти ж знаєш - сьогодні не можна. Багато дзвінків.

ВІН. Тому і треба відключити.

ВОНА. Ну добре. Висмикни шнур.

ВІН. (Він тягнеться до трубки, але зупиняє погляд на тахті.) У тебе нова тахта?

ВОНА. Тільки тепер помітив?

ВІН. Ні, чому ж. Як тільки увійшов.

ВОНА. Привезли сьогодні вранці. Тобі не подобається?

ВІН. Ні, чому ж. Відмінна тахта.

ВОНА. А чого це у тебе таке обличчя?

ВІН. Нормальне обличчя.

ВОНА. Стара була занадто вузька.

ВІН. Я розумію.

ВОНА. А на цій зручніше, правда?

ВІН. Правда. А стару куди поділи?

ВОНА. Перенесли до маминої кімнати. Перестань дутися, висмикни шнур і йди до мене.

ВІН. Як виглядає твоя мама?

ВОНА. Вона дуже гарна.

ВІН. Ти на неї схожа?

ВОНА. Ні.

ВІН. Але ти теж красива.

ВОНА. Правда?

ВІН. (Обіймаючи її.) Я божеволію від тебе. Сьогодні не спав всю ніч - все

уявляв, як ми ...

Телефонний дзвінок.

ВОНА. Я ж просила висмикнути шнур.

ВІН. Не бери трубку.

ВОНА. Тепер вже візьму. (В трубку.) Алло! Так. Дякуємо. Дякуємо. Дякуємо. Так, сукня готова. Дякуємо. До побачення. (Кладе трубку.) Вітали.

ВІН. Я здогадався. До речі, я ще не бачив тебе у весільній сукні.

ВОНА. (Жваво.) Хочеш, приміряю?

ВІН. Ну звичайно. Заодно й обручку.

ВОНА. Добре. (Схоплюється з тахти, надягає обручку і показує руку.)

Подобається?

ВІН. Чи не занадто широка?

ВОНА. Тепер такі носять.

ВІН. Ну коли носять, носи і ти.

ВОНА. Тобі не подобається?

ВІН. Подобається. Зрештою, обручка - це не найголовніше.

ВОНА. А тепер сукня. (Дбайливо знімає з плечиків плаття і надягає його.) Ну як?

ВІН. Чудово.

ВОНА. А ззаду?

ВІН. Чудово.

ВОНА. Ой, я ж без туфель. (Взуває туфлі.) Ось тепер дивись.

ВІН. Чудово.

ВОНА. Добре, що вона не біла, правда?

ВІН. Правда.

ВОНА. Я буду одягати її потім в театр і в гості.

ВІН. Можна тебе обійняти?

ВОНА. Не треба, помнешь.

ВІН. Я обережно.

ВОНА. Почекай, я краще її зніму. (Знімає сукню і туфлі.) Ось тепер обіймай.

ВІН. Зніми вже й обручку.

Вона знімає обручку. Він пристрасно обіймає її. Дзвонить телефон.

ВІН. Якийсь ненормальний телефон. Дзвонить і дзвонить.

ВОНА. Мабуть ревнує. (Бере трубку.) Алло! Мамо, я все встигну, якщо ти не будеш заважати мені своїми дзвінками. Часу обмаль, я зайнята роботою, а ти весь час мене відволікаєш. (Кладе трубку.)

ВІН. До речі, коли реєстрація?

ВОНА. Завтра, ти ж знаєш.

ВІН. Я мав на увазі, о котрій годині.

ВОНА. О третій. А що?

ВІН. Нічого.

ВОНА. Потрібно, дійсно, зайнятися справою. У нас залишилося мало часу.

ВІН. Спочатку дай мені поїсти.

ВОНА. Зголоднів?

ВІН. Ні. Просто мені подобається, коли ти мене годуєш.

ВОНА. (Спалахнувши від радості.) Правда?

ВІН. Правда.

ВОНА. Сідай.

Він сідає за стіл. Вона накидає халатик і клопочеться поруч.

ВОНА. Чого так дивишся?

ВІН. Милуюся.

ВОНА. Чим?

ВІН. У тебе рухи лагідні і точні.

ВОНА. Не говори дурниць.

ВІН. Я люблю, коли ти для мене щось робиш.

ВОНА. А я люблю робити щось для тебе.

ВІН. Можна тебе поцілувати?

ВОНА. Їж.

ВІН. Знаєш, коли мені з тобою найкраще?

ВОНА. Там? (Киває в бік тахти.)

ВІН. Ні. Коли ти про мене піклуєшся. Втім, і там теж.

ВОНА. А мені - коли ми гуляємо, і ти мені що-небудь розповідаєш.

ВІН. А там? (Киває в ту ж сторону.)

ВОНА. А про "там" я вже й не кажу.

Дзвонить телефон. Вона бере слухавку.

ВОНА. Алло? Так, рідний ... Дуже зайнята. Вішаю занавіски. Треба підрубити, підшити ... Загалом, справ по горло. Ні, не зараз. Цілую. (Кладе трубку.)

ВІН. Я не заважаю твоїм розмовам?

ВОНА. Ні.

ВІН. Я можу виходити на кухню.

ВОНА. Дурниці. Я краще відключу телефон. (Висмикує шнур.) Смачно?

ВІН. Дуже.

ВОНА. Покласти ще?

ВІН. Давай.

ВОНА. (Кладе йому їжу.) А я поки справді займуся занавісками.

ВІН. Без них не обійтися?

ВОНА. Треба ж пояснити, чим я займалася цілий день.

ВІН. Тут і справді роботи на цілий день?

ВОНА. Дурниці. Хвилин на десять. (Підшиває занавіски.)

ВІН. Ти швидко працюєш.

ВОНА. Я все роблю швидко. Тобі подобаються занавіски?

ВІН. Ви купували їх разом?

ВОНА. Так.

ВІН. Приємна тканина.

ВОНА. Під колір шпалер.

ВІН. (Подивився на стіни.) Вчора цих шпалер ще не було.

ВОНА. Ми поклеїли їх вчора ввечері. Подобаються?

ВІН. Чудові шпалери. Він вже живе тут?

ВОНА. Ще ні.

ВІН. Дотримуєтеся пристойності?

ВОНА. А ти хочеш, щоб він уже переселився?

ВІН. Я нічого не хочу. А чому тут лежить його сорочка?

ВОНА. Купила йому днями. Подобається?

ВІН. Дуже мила сорочка. Але я надаю перевагу світлим.

ВОНА. Світлу я теж купила. І ще йому потрібна білизна, але я в цьому нічого не тямлю. Ти розбираєшся в чоловічій білизні?

ВІН. Трішки.

ВОНА. Може, купиш дві пари попристойніше?

ВІН. Ну, звичайно. Який у нього розмір?

ВОНА. Він трохи повніший за тебе. Але я простежу, щоб він схуд. Буду годувати його овочами.

ВІН. Ти будеш турботливою дружиною.

ВОНА. Це погано?

ВІН. Це добре.

ВОНА. Їж.

ВІН. Я їм. Це ти готувала йому?

ВОНА. Ні, тобі.

ВІН. Можна не залишати?

ВОНА. Можна.

ВІН. А що ти приготувала для нього?

ВОНА. Йому я почну готувати післязавтра.

ВІН. А чим ви будете займатися завтра?

ВОНА. Їж.

ВІН. Я їм.

ВОНА. В тахти хитаються ніжки. Ти не можеш їх як-небудь закріпити?

ВІН. Спробую. Дай викрутку.

ВОНА. Спочатку доїж.

ВІН. Я вже закінчив. Неймовірно смачно.

ВОНА. Чаю?

ВІН. Спочатку розберусь з тахтою.

ВОНА. Я поки приготую.

Дає йому інструменти, ставить грітися чай і повертається до свого шиття.

ВОНА. Ну як?

ВІН. Закінчую.

ВОНА. Вже?

ВІН. Тут всієї роботи - підтягнути кілька гвинтів. Готово.

Вона підходить до тахти і пробує її на стійкість.

ВОНА. Міцно. Молодець.

ВІН. Може, випробуємо?

ВОНА. Немає часу. Треба повісити занавіски.

ВІН. Спочатку чай.

ВОНА. Ну звичайно. (Наливає чай і підсовує тарілку з пирогом) Пий.

ВІН. А це що?

ВОНА. Яблучний пиріг.

ВІН. Сама пекла?

ВОНА. Для тебе.

Він пробує пиріг.

Подобається?

ВІН. Дуже.

ВОНА. Правда?

ВІН. Правда. У тебе золоті руки. Я їх дуже люблю.

ВОНА. Тільки їх ?

ВІН. І все інше також.

ВОНА. Візьми пиріг з собою. Я загорну.

ВІН. Не треба. Я все одно не зможу принести його додому.

ВОНА. Хочеш, я дам тоді рецепт?

ВІН. Навіщо ?

ВОНА. Навчиш дружину.

ВІН. Вона не любить пекти.

ВОНА. Шкода.

ВІН. І мені шкода.

ВОНА. (Простягає йому занавіску.) Тримай за цей край.

ВІН. Навіщо?

ВОНА. Будемо вішати.

Обоє стають на стільці і вішають занавіску.

ВІН. Білизну ми купуватимемо йому разом чи мені зробити це самому?

ВОНА. Краще разом.

ВІН. Тоді допоможеш мені купити дружині сумочку?

ВОНА. Їй потрібна сумочка?

ВІН. Мені треба їй щось подарувати.

ВОНА. Є привід?

ВІН. День народження.

ВОНА. Вона хоче на щодень чи святкову?

ВІН. Не знаю.

ВОНА. Тоді я оберу на власний смак.

ВІН. Дякую.

ВОНА. Можеш злізати зі стільця. Я закінчу сама. Вона в тебе гарна?

ВІН. Так.

ВОНА. І розумна?

ВІН. Так.

ВОНА. І ти її кохаєш?

ВІН. Ні.

ВОНА. Чому?

ВІН. Довго розповідати.

ВОНА. А мене?

ВІН. Кохаю.

ВОНА. Дуже-дуже?

ВІН. Дуже-дуже.

ВОНА. Чому?

ВІН. Не знаю.

ВОНА. Не надто переконливо.

ВІН. Зате чесно.

ВОНА. (Злазить зі стільця.) Ну, ось і все. (Поправляє занавіски та стурбовано дивиться на нього.)
Тобі подобається?

ВІН. Чудові занавіски.

ВОНА. А візерунок?

ВІН. Надзвичайний.

ВОНА. Кімната одразу стала інакше виглядати, правда?

ВІН. Правда.

ВОНА. (Цілує його.) Дякую, милий.

ВІН. Дрібниці. Ви давно зустрічаєтесь?

ВОНА. Два роки. Ти мені дуже допоміг.

ВІН. Дрібниці. Не розумію, як він міг так довго жити з тобою нарізно?

ВОНА. Хіба це так вже складно?

ВІН. Я, наприклад, і години без тебе не можу.

ВОНА. Тому що ти знайомий зі мною всього тиждень. За два роки ти чудово навчишся обходитися без мене.

ВІН. Дурниці.

ВОНА. Направду, я не надто поспішала.

ВІН. Можливо, і зараз не варто надто поспішати?

ВОНА. Не знаю.

ВІН. Чудові занавіски.

ВОНА. Ти вже це казав.

ВІН. І взагалі, дуже затишна кімната. Не зрозуміло тільки, навіщо тут холодильник.

ВОНА. Подарунок до весілля.

ВІН. Чому він не на кухні?

ВОНА. Немає місця. Там стоїть мамин.

ВІН. А що у цих коробках? Теж подарунки?

ВОНА. Так. Що з тобою?

ВІН. Нічого.

ВОНА. У тебе якийсь не такий погляд.

ВІН. Нормальний погляд.

ВОНА. Хочеш подивитись подарунки?

ВІН. Ну звичайно.

ВОНА. Тут, здається, сервіз. (Розпаковує коробку.) Так, сервіз. (Дістає тарілку.) Ну як?

ВІН. Чудовий посуд. До речі, все забуваю запитати: навіщо ти виходиш заміж?

ВОНА. Подивись, яка тарілка.

ВІН. Чудова порцеляна.

ВОНА. Датська. Ти хіба не знаєш, чому виходять заміж?

ВІН. Я думав, тому що кохають.

ВОНА. Ти одружився, тому що кохав?

ВІН. Звичайно.

ВОНА. І який результат?

ВІН. Чудова тарілка. А що в цій коробці?

ВОНА. Лялька.

ВІН. Терпіти не можу, коли на весілля дарують ляльок.

ВОНА. Я теж. Але ця лялька – просто диво. (Виймає її з коробки.)

ВІН. Так навіщо ж все таки виходять заміж?

ВОНА. Щоб мати чоловіка і дітей. Подивись, яка гарненька.

ВІН. Чудова лялька. Ти хочеш дітей?

ВОНА. Хочу, звісно.

ВІН. Від нього чи взагалі?

ВОНА. Вона заплющує очі і каже: «Мама».

ВІН. Чудова лялька. Я тебе запитав – від нього чи взагалі?

ВОНА. Ні те, ні інше.

ВІН. Як же тоді?

ВОНА. А ти подумай.

ВІН. (Раптом зрозумів.) Ти ненормальна.

ВОНА. Звісно, ненормальна.

ВІН. І я шалено тебе за це кохаю.

ВОНА. А я тебе. Це кухонний набір. Виделки, ложки, черпаки...

ВІН. Дуже зручно. Я тобі скажу зараз старомодну істину...

ВОНА. І фартушок на додачу.

ВІН. Чудовий фартушок. Не можна виходити заміж без кохання.

ВОНА. Чому без кохання? Він мене кохає.

ВІН. Це не має значення.

ВОНА. Якраз це найголовніше.

ВІН. Не зв'язуйся зі стороннім.

ВОНА. Чому зі стороннім? Він мені, як рідний.

ВІН. Як рідний брат.

ВОНА. Як чоловік. Я зустрічаюсь з ним два роки.

ВІН. Ти з ним не будеш щаслива.

ВОНА. Коли б не зустріла тебе, була б.

ВІН. Ти його кохаєш?

ВОНА. Він мені підходить.

ВІН. Ти його кохаєш?

ВОНА. Я кохаю тебе.

Пауза. Вона по-діловому і безцільно перекладає коробки.

ВІН. Може припиниш займатись коробками?

ВОНА. Вибач, я автоматично. (Дає йому картину в рамі.)

ВІН. Черговий подарунок?

ВОНА. Так. Повішай її на стіну, якщо тобі не важко.

ВІН. Отже, завтра вночі ти будеш з ним?

ВОНА. Так.

ВІН. І всі наступні ночі теж?

ВОНА. Так.

ВІН. Це безглуздо і гидко.

ВОНА. А що ти пропонуєш?

ВІН. Нічого. (Вішає картину.) Подивись, рівно?

ВОНА. Підними трохи лівий край. Ось так, добре. Припустімо, я не вийду заміж. Що тоді?

ВІН. Не знаю.

ВОНА. Врешті решт, як ти скажеш, так я і зроблю.

ВІН. Ти мусиш вирішити сама.

ВОНА. В такому разі, я вже вирішила.

ВІН. Ось і чудово.

ВОНА. Непогана картина, правда?

ВІН. Просто дивовижна.

ВОНА. Зніми її, будь ласка.

ВІН. Навіщо?

ВОНА. Я тебе прошу.

Він знімає картину.

А тепер давай знімемо занавіски.

ВІН. Навіщо?

ВОНА. Так треба. Просто я забула, що в цій кімнаті нам не жити.

ВІН. Кому «нам»?

ВОНА. Ні тобі, ні мені.

ВІН. А чому тобі?

ВОНА. Мама не хоче, щоб ми жили тут.

ВІН. Він не любить маму чи мама не любить його?

ВОНА. Розумієш, мама дуже хороша людина...

ВІН. А він?

ВОНА. І він хороша людина.

ВІН. Але ці хороші люди хочуть жити окремо.

ВОНА. Так. Але справа не в них. Я теж хочу жити окремо.

ВІН. Хочеш бути сама собі господинею?

ВОНА. Так. Це погано?

ВІН. Ні, це добре.

ВОНА. Що ти порадиш?

ВІН. Роз'їдьтесь.

ВОНА. Ти не допоможеш мені підшукати квартиру?

ВІН. Ну, звісно. А чому б тобі не зайнятись цим разом з ним?

ВОНА. Він дуже непрактичний.

ВІН. Я теж.

ВОНА. Ти відмовляєшся?

ВІН. Ні.

ВОНА. А твоя теща живе з вами чи окремо?

ВІН. Окремо.

ВОНА. А які у тебе з нею стосунки?

ВІН. Хороші.

ВОНА. А з дружиною?

ВІН. І з дружиною хороші.

ВОНА. З нею ви теж живете окремо?

ВІН. Ні, разом.

ВОНА. Шкода.

ВІН. І мені шкода.

Пауза.

ВОНА. Тож давай знімемо занавіски.

Стають на стільці і знімають занавіски.

ВОНА. Одразу стало незатишно, правда?

ВІН. Так.

ВОНА. Треба поприбиратись. Скоро мама прийде.

ВІН. Вже?

ВОНА. (Втомлено) Як швидко пролетів день.

ВІН. Так.

ВОНА. Засунь куди-небудь всі ці коробки.

ВІН. Навіщо ти ховаєш телефон у холодильник?

ВОНА. Автоматично.

ВІН. До речі, він чомусь давно не дзвонив.

ВОНА. Ой, я ж забула, що шнур висмикнула.

Втикає шнур в розетку. Одразу лунає дзвінок. Вона бере слухавку.

ВОНА. Так, так, рідний. Сьогодні не приходь. Я дуже втомилась. Не засмучуйся, у нас все життя попереду. Ні, до перукарні не ходи, вони тебе обчикрижать. Ну гаразд, зайди ввечері сюди, я сама тебе підстрижу. (Кладе слухавку.)

ВІН. Ти сама його стригтимеш?

ВОНА. Так. Це погано?

ВІН. Ні, це добре.

ВОНА. Що з тобою, милий?

ВІН. Нічого.

ВОНА. У тебе якийсь не такий голос.

ВІН. Нормальний голос. Я дивлюсь, ти всіх називаєш однаково.

ВОНА. А от і ні. Він – рідний. А ти – милий.

ВІН. Це теж саме.

ВОНА. Ти нічого не розумієш.

ВІН. Я завжди раніше вважав, що ревнувати до чоловіка чи дружини нерозумно.

ВОНА. А тепер?

ВІН. І тепер так вважаю.

ВОНА. Отже, ти мене не ревнуєш.

ВІН. Ревную. Але він тобі іще не чоловік.

ВОНА. Отже завтра ти ревнувати перестанеш.

ВІН. О котрій ви зазвичай лягаєте?

ВОНА. Зазвичай ми ще не лягали.

ВІН. А завтра?

ВОНА. (Стискає плечима.) Годині об одинадцятій.

ВІН. Об одинадцятій нуль п'ять я тобі зателефоную і розмовлятиму з тобою дві години.

ВОНА. Добре, що попередив. Я вимкну телефон.

ВІН. Я підпалю будинок.

ВОНА. Я викличу пожежних.

ВІН. Я говорю серйозно.

ВОНА. Я теж.

ВІН. А ти мене до дружини не ревнуєш?

ВОНА. Ні. Обережно, тут сервіз!

Він жбурляє коробку.

ВОНА. Що з тобою?

ВІН. Я хочу все тут розтроцити! В тебе немає і краплини такту. Я не здивуюсь, якщо ти пошлеш мене в аптеку купити вам...

ВОНА. Що?

ВІН. Нічого.

ВОНА. Не розумію, чого ти злишся?

ВІН. Мені все в тобі огидно.

ВОНА. Я знаю, милий.

ВІН. Не називай мене милим!

ВОНА. Гаразд.

ВІН. Ти – розважлива прагматична міщанка.

ВОНА. Я знаю.

ВІН. А я терпіти не можу міщанок.

ВОНА. Я знаю.

ВІН. В тебе одне на думці – хоч би не залишитись без чоловіка.

ВОНА. Ти хочеш, щоб я залишилась без чоловіка?

ВІН. Я нічого не хочу. Найсмійніше, що ти дуже задоволена цим весіллям.

Вона мовчить.

ВІН. Свій дім ти будуєш капітально, а врем'янку – із залишків. А мені не потрібні залишки.

Вона мовчить.

ВІН. Чоловік у тебе буде підстрижений і доглянутий, як газон, а я... Чому ти весь час мовчиш?

ВОНА. Словами наш вузол не розв'язати.

ВІН. У тебе ж на руках такий чудовий козир! Дай йому хід!

ВОНА. Я з тобою не в карти граю.

ВІН. Скажи, що у мене сім'я і що у тебе немає іншого виходу.

ВОНА. Навіщо?

ВІН. Скажи, що раз я сплю з дружиною, ти маєш право спати з чоловіком.

ВОНА. Навіщо?

ВІН. Бий мене в моє слабке місце!

ВОНА. Я не хочу тебе бити.

ВІН. Чому ти не вимагаєш, щоб я залишив сім'ю?

ВОНА. Ти хочеш, щоб я цього вимагала?

ВІН. Я нічого не хочу!

ВОНА. (Після паузи.) Шкода, що ти нічого не хочеш.

ВІН. Я хотів багато чого. Я чекав весь день, що ти скажеш – «я не можу». Що ти скажеш – «я краще залишусь одна».

ВОНА. І що тоді?

ВІН. І тоді б я теж кинув все. Але тобі все одно. Ти хочеш жити з одним, але можеш і з іншим. Адже можеш?

ВОНА. Можу.

ВІН. Я б не замислившись кинув сім'ю заради жінки, для якої я – єдиний у світі. А ти не наважилась навіть відкласти весілля. Ні на один день.

ВОНА. Ти ж знаєш, я готова з ним розійтись.

ВІН. Так, якщо тобі негайно буде гарантовано товар кращої якості.

ВОНА. Але, милий...

ВІН. Не називай мене милим.

ВОНА. Чому?

ВІН. Тому що мені все в тобі огидно.

ВОНА. Я знаю.

ВІН. Ти звичайнісінька шльондра.

ВОНА. Я знаю.

ВІН. Я сьогодні не спав усю ніч – мене душила ненависть.

ВОНА. Ти думав, я героїня чи ангел?

ВІН. Я нічого не думав.

ВОНА. Адже все так просто. За тиждень до весілля я раптом вперше зрозуміла, що таке кохання і що таке чоловік. І цей чоловік – не мій. І я розгубилась.

Він мовчить.

ВОНА. Скільки нам з тобою ще відпущено часу? Декілька днів? Декілька хвилин?

Він мовчить.

ВОНА. А в мене попереду все життя. Без тебе. І я повинна про нього подбати і його організувати. Хто, якщо не я?

Він мовчить.

ВОНА. Обручки куплені, плаття пошите, запрошення надіслані, родина з'їхалась... Мені одній вже не зупинитись. І я не знаю, чого хочеш ти. Допоможи мені.

Він мовчить.

ВОНА. Чого ти весь час мовчиш?

ВІН. Я думаю, як нам могло б бути добре.

ВОНА. (З гіркотою.) Так.

ВІН. Ми навчимося обіймати без кохання.

ВОНА. Так.

ВІН. І самі себе згубимо.

ВОНА. Ти не шкодуєш, що ми зустрілись?

ВІН. Ні. А ти?

ВОНА. Ні. Я тебе дуже люблю.

ВІН. Я знаю. Що нам робити?

ВОНА. Зараз мама прийде. Тобі час.

ВІН. Що ти вирішила?

ВОНА. Нічого.

ВІН. (Встає.) До побачення.

ВОНА. Зачекай. Іще трішечки, хоч би хвилину!

Пауза.

ВОНА. Не сердься, що я просила тебе допомогти.

ВІН. Я не серджуся.

ВОНА. Мені так подобається робити що-небудь з тобою.

ВІН. Мені теж.

ВОНА. Я весь час уявляла, що це для нас.

ВІН. Я не знав.

ВОНА. Прощай, милий.

ВІН. Ми іще зустрінемось?

ВОНА. Думаєш, є сенс?

ВІН. Мабуть, ні.

ВОНА. Адже іще одна зустріч нічого не вирішить і нічому не допоможе.

ВІН. Так.

ВОНА. Тоді чи варто?

ВІН. Звісно не варто. Але я без тебе не можу.

ВОНА. І я не можу.

ВІН. Отже, до завтра?

ВОНА. Завтра не можна, ти ж знаєш.

ВІН. Тоді післязавтра.

ВОНА. Гарзд.

ВІН. Ти зможеш?

ВОНА. Що-небудь вигадаю. Кохаєш?

ВІН. Кохаю.

ВОНА. І я. Про що ти думаєш?

ВІН. Про різне.

ВОНА. А я лише про одне.

ВІН. Про що?

ВОНА. Швидше б дожити до післязавтра.

2. Принади зради

ВІН нервово ходить по кімнаті, позираючи на годинника і очевидно когось нетерпляче очікує. Стукіт вхідних дверей. Стрімко до кімнати заходить ВОНА. На ній пальто, в руках велика господарча сумка. ВІН миттєво кидається їй на зустріч.

ВІН. (Ображено і разом з тим з радістю.) Нарешті!

Обійми, довгий поцілунок.

ВІН. Я вже й не сподівався.

ВОНА. Я й сама не сподівалась. Лець вирвалась.

ВІН. Ти чого так важко дихаєш?

ВОНА. Бігла всю дорогу. Адже у нас дуже мало часу.

Хоче його обійняти.

ВІН. (Відсторонюється.) Ти двері зачинила?

ВОНА. Ні. Я не вмю користуватись вашим замком.

ВІН. Зачекай. Я зачиню.

Зачиняє двері на замок, повертається і хоче її обійняти.

ВОНА. (Відсторонюється.) Я на сходах зустріла якогось чоловіка. Він так на мене подивився, що мені стало ніяково.

ВІН. (Стурбовано.) Що за чоловік? Старий з паличкою, в сірому костюмі?

ВОНА. Ні, молодий, у светрі.

ВІН. Він бачив, як ти зайшла до моєї квартири?

ВОНА. Ні, я зробила вигляд, що мені поверхом вище.

ВІН. (З полегшенням.) Тоді нічого страшного.

Хоче її обійняти.

ВОНА. (Відсторонюється.) Мені здалося, що він мене впізнав.

ВІН. Чому ти так вирішила?

ВОНА. Чоловік казав, що десь в цьому районі живе його співробітник.

ВІН. У цьому районі живе сто тисяч чоловік.

ВОНА. І кожен може мене впізнати.

ВІН. Ти цього співробітника пам'ятаєш в обличчя?

ВОНА. Так.

ВІН. Це був він?

ВОНА. Ні.

ВІН. Так чого ж ти хвилюєшся ?

ВОНА. Раптом це був інший співробітник? Який мене знає, а я його – ні.

ВІН. В такому разі можна боятись всіх чоловіків. І жінок.

ВОНА. А я і боюсь.

ВІН. Врешті-решт підніматись одній по сходах – не злочин.

ВОНА. Тобі легко казати.

ВІН. Зрештою скажеш, що була у кравчині.

ВОНА. Гаразд, я щось придумую.

ВІН. (Притуляє її до себе.) Заспокоїлась?

Довгий поцілунок.

ВОНА. (Відсторонюється.) Хіба так можна?

ВІН. У чому справа?

ВОНА. Ти не зашторив вікно.

ВІН. Ну то й що?

ВОНА. Ми ж стоїмо біля вікна!

ВІН. Воно виходить на пустир, а ми живемо на шостому поверсі.

ВОНА. Все одно. В мене таке відчуття, що на нас всі дивляться.

Він закриває штору.

ВІН. (Обіймає її.) Тепер у тебе ніяких відчуттів?

ВОНА. Тепер ніяких.

ВІН. (Відсторонюється.) Може ти знімеш нарешті пальто?

ВОНА. Ні, милий. Я на одну хвилину.

ВІН. Чому на хвилину? Ми ж домовлялися провести разом цілу годину.

ВОНА. Змінились обставини.

ВІН. Знову? Я так чекав на цю зустріч.

ВОНА. Я теж.

Він обіймає її. Вона відповідає на обійми, але раптом злякано відштовхує його.

ВОНА. Ти м'ясо купив?

ВІН. Купив.

ВОНА. І молоко?

ВІН. Так.

ВОНА. (Полегшено зітхає.) А я злякалась, що ти забув.

ВІН. Ні, на забув. Давай, до речі, складемо все тобі в сумку, а то дійсно іще забудемо.

Дістає з холодильника м'ясо і пляшку молока.

ВОНА. Скільки коштує м'ясо?

Він робить протестуючий жест.

ВОНА. Це я на той випадок, якщо раптом свекруха запитає.

ВІН. Ось чек.

Вона дає йому гроші, він повертає їй решту.

ВОНА. Дякую.

Навантажує сумку продуктами.

ВІН. Може ти все ж таки знімеш пальто?

ВОНА. Не варто, милий, я всього на одну хвилину.

ВІН. Коли ти маєш піти?

ВОНА. Давай прикинемо разом. Вважай, що тридцять хвилин я купувала м'ясо і хвилин п'ятнадцять витратила на молочний магазин. Виходить сорок п'ять хвилин. Вирахуй з цього дорогу до тебе і назад – залишається всього нічого.

ВІН. Не розумію, куди ти поспішаєш.

ВОНА. Готувати.

ВІН. Адже раніше завжди готувала свекруха.

ВОНА. А тепер я сама.

ВІН. Чому?

ВОНА. Щоб чоловік не помітив, що я до нього гірше ставлюся.

ВІН. Я думав, ти брала відгул, щоб зустрітися зі мною, а не готувати чоловіку обід.

ВОНА. Я теж так думала, але від свекрухи надовго не вирвешся. Вона страшенно підозріла.

ВІН. А чоловік?

ВОНА. Чоловік теж. Вчора я взяла сумку, а він на мене так подивився, усміхнувся і питає: «В магазин?». У мене всередині все похоллоло.

ВІН. А куди ти йшла насправді?

ВОНА. В магазин і йшла.

Вона бере сумку.

ВОНА. Ну гаразд, я пішла.

ВІН. Могла б зайнятись готуванням ввечері.

ВОНА. Ввечері я іду з чоловіком на футбол.

ВІН. На футбол? Навіщо?

ВОНА. Щоб він нічого не помітив.

ВІН. Краще б зробила вигляд, що йдеш до подруги.

ВОНА. Я тепер не ходжу до подруг.

ВІН. Чому?

ВОНА. Щоб він нічого не помітив. Я взагалі зараз намагаюсь не загострювати.

ВІН. (Не дивиться на неї.) Що ти іще робиш, щоб він нічого не помітив?

ВОНА. Ти що ревнуєш?

ВІН. Ні. Я просто втомився говорити про твого чоловіка.

ВОНА. Знайди іншу тему.

ВІН. Яку?

ВОНА. Раніше ми говорили про музику, про поезію...

ВІН. До речі, я купив тобі нову збірку віршів. Візьми.

Дає їй книгу.

ВОНА. Ой, спасибі. (Сумнівається, повертає книгу.) Хоча ні, не треба. Він запитає звідки.

ВІН. Скажеш, що подруга подарувала.

ВОНА. Вона може проговоритись.

ВІН. (Жбурляє книгу.) Ось і поговорили про поезію.

ВОНА. Не сердься.

ВІН. Я не серджуся. Але все ж таки образливо, що ми разом нічого не читаємо, ніде не буваємо...

ВОНА. Гадаєш, мені не образливо? (Мовчить.) Знає що? Давай сходимо в кіно.

ВІН. Коли? І як?

ВОНА. Дуже просто. Купимо квитки на один сеанс. Тільки, звісно, на різні місця. Я піду з чоловіком, а ти – з дружиною. І будемо вважати, що дивимось разом. Давай?

ВІН. Давай.

ВОНА. Обійми мене.

ВІН. Спершу зніми це кляте пальто.

ВОНА. Я ж на одну хвилину.

ВІН. Я не хочу обіймати тебе одну хвилину. Не для цього я змився на пів дня з роботи.

ВОНА. (Дещо вигадала.) Слухай, в тебе є капуста?

ВІН. (Здивовано.) Капуста? Не знаю. Здається, є качан.

ВОНА. Якщо ти мені його даси, я скажу, що ходила іще і на ринок, за капустою. Тоді у нас в запасі буде зайвих п'ятнадцять хвилин, не менше. Добре я вигадала?

ВІН. Просто чудово! (Приносить з кухні капусту, віддає їй в руки, але потім замислюється.) Ні, я не можу тобі її дати.

ВОНА. Чому?

ВІН. А що я скажу дружині? Мене вдома не було, а капуста зникла. (Забирає капусту назад.)

ВОНА. (Подумавши.) Тоді ось що. Скажу свекрусі, що була ще й в книгарні і купувала там цю збірку віршів. Тоді я виграю ті ж п'ятнадцять хвилин.

ВІН. (Задоволений, обіймає її.) Це зовсім інша справа.

ВОНА. (Шепоче, обіймаючи у відповідь.) Борю, милий...

ВІН. Я не Боря, я Льова.

ВОНА. Я знаю. Але мені краще називати тебе Борею.

ВІН. Чому?

ВОНА. Розумієш, я страшенно боюсь обмовитись і назвати його Льовою. І тоді - кінець.

ВІН. Вже прямо й кінець.

ВОНА. А якщо ти теж будеш Боря, я ніколи вас не сплутаю. Домовились?

ВІН. (Через силу.) Ну, якщо тобі так хочеться...

ВОНА. Дякую, Льово.

ВІН. (Підкреслено.) Боря.

ВОНА. Ой, так, звісно, Боря. Ти не образився?

ВІН.(Сухо.) Ні.

ВОНА. Тоді обійми мене міцніше. (Шепоче, заплющивши очі.) Борю, Боренько, Барбосику, Барбарисочко...

ВІН. (Відсторонюється.) Ти про кого зараз думаєш – про нього чи про мене?

ВОНА.(Розплющила очі.) Звісно, про тебе. Просто я звикаю до твого нового імені.

ВІН. Щось не схоже.

ВОНА. Не ревнуй. Головне – мені зараз добре.

ВІН. Але мені погано.

ВОНА. Чому?

ВІН. Тому що я хочу обіймати тебе, а не твоє пальто.

ВОНА. Що ж ти мені раніше не сказав? Я про нього забула.

Скидає пальто.

ВІН. (Обіймаючи її.) Давно б так.

ВОНА. (Гаряче.) Борю, коханий! Лагідний мій!

ВІН. Говори тихіше, сусідам знизу все чути.

ВОНА. Гаразд, я буду пошепки. (Ледь чутно.) Кохаєш?

ВІН. Що?

ВОНА. Я запитую – кохаєш?

ВІН. Кохаю.

Обійми ледь почалися, але їх перервав пронизливий дзвінок телефона.

ВОНА. Господи!

Дзвінки.

ВІН. Щоб тебе качка копнула!

Телефон продовжує дзвонити.

ВІН. Як гадаєш, взяти слухавку?

ВОНА. Не бери. Раптом це дружина?

ВІН. З іншого боку, я просив хлопців попередити, якщо про мене питатиме керівництво.

Нерішуче тягнеться до слухавки.

ВОНА. А якщо це вона?

Обоє, як зачаровані, дивляться на телефон. Дзвінки припиняються.

ВІН. Здається, все.

ВОНА. Слава Богу! (Притуляється до нього.)

ВІН. (Не зважає на неї.) Це була не дружина.

ВОНА. Ти гадаєш?

ВІН. Вона ж не знає, що я вдома.

ВОНА. Можливо, вона спершу зателефонувала тобі на роботу?

ВІН. Їй би відповіли, що я вийшов на хвилину.

ВОНА. (Обіймає його.) Не думай про це.

ВІН. (Стурбовано.) Хто б це міг бути ?

ВОНА. (Нетерпляче.) Ну обійми ж мене!

ВІН. Зачекай. (Дзвонить по телефону.) Мішка? Це я. Мною не цікавились? До речі, ти мені щойно не телефонував? Ну гаразд, бувай. (Кладе слухавку і бачить, що Вона знову в пальто.) Ти куди?

ВОНА. Мені вже час, милий.

ВІН. Зачекай хоч дві хвилини.

ВОНА. Не можу.

ВІН. Ми навіть не домовились про наступну зустріч.

ВОНА. Завтра я не можу. Післязавтра теж.

ВІН. Може в четвер після роботи?

ВОНА. (Дістає робочий щоденник.) В четвер у нас збори. Важко сказати, коли вони закінчатся. Давай краще у п'ятницю.

ВІН. У п'ятницю я не можу. Ми з дружиною йдемо в гості. (Дістає щоденник.) Мені б підійшла неділя.

ВОНА. У вихідні я тепер не виходжу з дому.

ВІН. Щоб чоловік нічого не помітив?

ВОНА. Мені зовсім не смішно.

ВІН. Мені теж.

ВОНА. А як що до наступного тижня?

ВІН. (Дивиться у щоденник.) Не вийде. Я працюватиму щовечора.

ВОНА. Скільки днів?

ВІН. Числа до п'ятого.

ВОНА. З п'ятого по десяте у мене курси.

ВІН. Дванадцятого я їду з дружиною у відпустку.

ВОНА. Надовго?

ВІН. До кінця місяця.

ВОНА. А потім знову вечірня робота?

ВІН. Напевне. (Зосереджено дивиться у щоденник.) Можливо, спробуємо збігтися одинадцятого?

ВОНА. Так наперед я не можу сказати.

ВІН. Іншого дня у нас просто немає. Хоч на пів години.

ВОНА. Де?

ВІН. Мені було б зручно в аптеці.

ВОНА. Там надто людно.

ВІН. Тоді в бібліотеці.

ВОНА. Там надто порожньо. Ми будемо надто помітні.

ВІН. Може в парку?

ВОНА. Надто далеко, а в нас не буде часу. Та й замерзнемо.

ВІН. Давай тоді просто сядемо в який-небудь автобус і проїдемо до кінцевої і назад.

ВОНА. Щоб нас побачило все місто?

ВІН. А що ти пропонуєш?

ВОНА. (Подумавши.) Гарзд, давай в автобусі. Але тільки ти зі мною не розмовляй, поруч не сідай і дивись в інший бік.

ВІН. Домовились.

ВОНА. (Записує в щоденник.) Отже, одинадцятого о дванадцятій в тринадцятому автобусі.

ВІН. (Теж хоче зробити запис в щоденнику, але зупиняється.) Зачекай! Одинадцятого я не можу!

ВОНА. Ти ж сам запропонував.

ВІН. Я забув, що у дружини День народження.

ВОНА. Ви ж відзначали його минулого місяця.

ВІН. То був не її, а дитини.

ВОНА. У тебе сімейні свята щотижня.

ВІН. Що я можу вдіяти?

ВОНА. Невже ти не зможеш вигадати привід втекти на пів години?

ВІН. (Подумавши.) Ти, випадково, не вмієш стригти?

ВОНА. Ні.

ВІН. Шкода. Тоді б я міг сказати, що йду до перукарні.

ВОНА. А якщо і вміла б, то де б я тебе стригла? У парку? Чи в автобусі?

ВІН. Не сердься.

ВОНА. Я не серджуся.

ВІН. Я краще тобі подзвоню.

ВОНА. Мені дзвонити не можна, ти ж знаєш.

ВІН. Я на роботу.

ВОНА. Ти збожеволів? У нас один апарат на десятьох. Вся контора знатиме, що мені телефонує чоловічий голос.

ВІН. Ну то й що ?

ВОНА. Донесуть.

ВІН. Навіщо їм це потрібно?

ВОНА. Ти не знаєш людей.

ВІН. Якщо хочеш, я подзвоню жіночим голосом.

ВОНА. Розумієш, Льово...

ВІН. Боря.

ВОНА. Ах, так, Боря. Боря. Бачиш, як легко обмовитись.

ВІН. Що ти хотіла сказати?

ВОНА. Що ти не зумієш говорити жіночим голосом.

ВІН. Треба буде – зумію. (Жіночим голосом.) «Будьте ласкаві, покличте до телефону...»
(Нормальним голосом.) Ну як?

ВОНА. (Зітхнула.) Краще я тобі подзвоню на роботу. Правда, мені важко телефонувати.

ВІН. А мене важко впіймати.

ВОНА. Але, зрештою, тобі передадуть?

ВІН. Передадуть. Але краще що-небудь службове.

ВОНА. Гаразд. Давай, про всяк випадок, зсунемо час на добу і дві години.

ВІН. Це як ?

ВОНА. Ну, якщо я скажу – «Передайте йому, що засідання завтра о третій», то насправді ми зустрінемося післязавтра о п'ятій.

ВІН. (Остаточо заплутався.) «Завтра о п'ятій...післязавтра о третій...» Гадаю, буде простіше, якщо я напишу тобі до запитання.

ВОНА. Тільки не на наше відділення зв'язку.

ВІН. Можу на головпоштамт.

ВОНА. Це далеко від дому.

ВІН. (Подивився на годинник.) Вибач, але мені вже час бігти в свою контору.

ВОНА. Але ж ми іще не домовились.

ВІН. Тоді я про всяк випадок зателефоную. (Набирає номер. Жіночим голосом.) Покличте, будь ласка, Мішу... Міша? Як там, все гаразд? Не впізнаєш? Це ж я, Боря. (Схопився, нормальним голосом.) А, чорт... Не Боря, а Льова! Льова! Ні, не випив, і не розігрую. Я потім поясню. Що?! Запитував? (Тривожно.) Давно? Дуже сердиться? Біжу. (Кладе слухавку. Трагічно.)Тільки цього не вистачало.

ВОНА. Що трапилось?

ВІН. Погрожують звільнити за прогул.

ВОНА. Минеться.

ВІН. Тобі легко казати.

ВОНА. Не панікуй.

ВІН. Шеф давно на мене зуб має. Йому лише дай привід.

ВОНА. Ну гаразд, я поскакала.

ВІН. Вийдемо разом.

ВОНА. Разом не можна. Можуть помітити.

ВІН. Це вірно. Йди перша.

ВОНА. (Бере сумку.) Поцілуй мене наостанок.

ВІН. (Швидко цілує.) До побачення.

ВОНА. Нелегко нам, правда?

ВІН. Проте і не сумно.

ВОНА. Наші зустрічі – для мене єдина радість в житті. А для тебе ?

ВІН. (Спішно збирається.) І для мене.

ВОНА. Любиш?

ВІН. (Нетерпляче.) Люблю, люблю. Іди.

Дзвінок в двері. Обоє завмирають від переляку.

ВОНА. (Пошепки.) Хто це ?

ВІН. Звідки я знаю?

ВОНА. Я вся тремчу.

ВІН. Не бійся. Подзвонять раз-другий і підуть.

Дзвінок повторюється.

ВОНА. Я збожеволію.

ВІН. Тихо! (Пополотнів.) Здається, двері намагаються відчинити. Чуєш?

Напружене мовчання.

ВОНА. Подивись тихенько у вічко.

Він прокрадається навшпиньках до дверей і повертається з перевернутим обличчям.

ВОНА. Ну ?

ВІН. (Безнадійно.) Дружина.

ВОНА. Ти впевнений?

ВІН. Не знаю... На сходах темно.

ВОНА. Це якийсь кошмарний сон... (Злякано.) Вона зможе сюди потрапити?

ВІН. Ні, двері на засуві.

Дзвінок.

ВОНА. Це нестерпно.

ВІН. Треба трохи зачекати. Може вона піде.

ВОНА. Я не можу чекати. Мені давно вже час бути вдома.

ВІН. А мені на службі.

ВОНА. Чоловік мене вб'є.

ВІН. Шеф мене вижене.

ВОНА. Вона ж повинна бути на роботі. Що її сюди принесло ?

ВІН. Не знаю. Що-небудь знадобилось.

ВОНА. Адже я давно хотіла піти, а ти все «зачекай» та «зачекай». Ось і дочекалась.

ВІН. Це я тебе підганяв, а ти раптом розп'ялася.

ВОНА. У тебе совісті немає. Я взагалі не хотіла приходити – у мене було передчуття.

ВІН. А думаєш, я хотів змитись з роботи, коли шеф кожної хвилини може мене викликати? Я знав, що це добром не закінчиться.

Дзвінок.

ВОНА. Треба відчинити. В решті решт, ми обоє в пальто.

ВІН. Треба було одразу це зробити. Що ми тепер їй скажемо?

ВОНА. Все одно нам нікуди дітись. Чого тягнути?

ВІН. Не знаю... Може, вона все ж таки піде?

ВОНА. Зрозумій, я не можу більше тут залишатися... Свекруха, мабуть, вже телефонує чоловікові...

ВІН. П'ять років я прагнув цієї посади – і так по-дурному погоріти... А тут іще ця історія ...

ВОНА. (Рішуче.) Відчиняй. В решті решт, ти чоловік чи не чоловік?

ВІН. Чоловік, але відчиняти не буду.

ВОНА. Чим ти ризикуєш? Адже сам говорив, що у вас стосунки зіпсовані.

ВІН. Сама теж стверджуєш, що з чоловіком чужі, а тремтиш перед ним, як лист осики.

ВОНА. То зовсім інша справа.

ВІН. У мене теж інша справа. Як я їй в очі подивлюся?

ВОНА. Тебе, виявляється, совість мучить? Чи не запізно?

ВІН. Мене вона завжди мучила. Не те, що тебе.

ВОНА. Якщо ти так тремтиш, я відчиню сама.

Рішуче йде до виходу.

ВІН. (Перехоплює її.) Стій!

ВОНА. (Виривається.) Пустити!

ВІН. (Пошепки.) Тихіше!

ВОНА. Жалюгідний, дріб'язковий боягуз!

ВІН. У мене, може, все життя руйнується, а тебе хвилює тільки, як би не запізнитись до своєї паршивої свекрухи.

ВОНА. А ти боїшся якоїсь старої баби, з якою давно час розлучитись.

ВІН. Ця «стара баба», по-перше, на п'ять років молодша за тебе, а, по-друге, у двадцять разів красивіша. Ти поруч з нею... (Підшуковує найобразливіші слова.) ... як бліда поганка.

ВОНА. Навіщо ж ти почав за мною упадати?

ВІН. По-перше, для різноманітності, по-друге, по дурості.

ВОНА. Якби ти знав, як я тебе зараз ненавиджу!

ВІН. Не більше, ніж я тебе!

Пауза.

ВОНА. Щось давно немає дзвінків.

ВІН. Здається, я чув на сходах чийсь кроки.

ВОНА. Може, вона пішла? Подивись.

Він крадеться до дверей і повертається весь сяючий.

ВІН. Нікого.

ВОНА. Яке щастя! (Вона кидається йому на шию.) Не ображайся, добре?

ВІН. І ти не ображайся.

ВОНА. (Хапає сумку.) Я побігла.

ВІН. Щасливо.

ВОНА. Про зустріч домовимося потім.

ВІН. Добре.

ВОНА. Відчини.

Вони поспішають до виходу, але їх зупиняє різкий, наполегливий дзвінок у двері. Вони завмирають. Одразу починає дзвонити телефон. У відчаї і розгубленості вони дивляться одне на одного.
